

РЕШЕНИЕ

№ 3787

гр. София, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева

Ева Пелова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **2606** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Инспектората към Висшия съдебен съвет, чрез пълномощника А. М., срещу решение № 20006395/21.01.2022 г., постановено по НАХД № 14541/2020 г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав, с което е отменено наказателно постановление № 2/31.10.2018 г., издадено от главния инспектор на Инспектората към Висшия съдебен съвет, и Д. К. Ч. е предупреден, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай в едногодишен срок от влизане в сила на настоящото предупреждение, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

В касационната жалба са изложени твърдения за допуснати съществени нарушения на материалния закон. Оспорва се извода, че процесното нарушение следва да бъде възприето като маловажен случай, доколкото от събраните по делото доказателства се установява по безспорен и категоричен начин неговото допускане. Сочи се, че обстоятелството, че процесната декларация е подадена със закъснение от два дни е отчетено чрез налагането на минимална по размер санкция. Настоява се, че в хода на съдебното следствие пред въззивния съд не са установени доказателства, поради

които неизпълнение на задължението за подаване на декларация по чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ, в срока по чл.175в, ал.1, т.2 от същия закон се дължи на обективни, извинителни причини, характеризиращи нарушението като такова с по-ниска обществена опасност, в сравнение с други такива от същия вид. Прави се искане постановеното от СРС решение да бъде отменено, а издаденото наказателно постановление потвърдено, като правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание касатора – Инспектората към Висшия съдебен съвет, редовно уведомени, не се представляват.

Ответникът по касация - редовно призован, не се явява и не взема становище по касационната жалба.

Прокурора при Софийска градска прокуратура моли обжалваното решение на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, XXIV -ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо и правилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

В производството пред въззивната инстанция е установена правилно следната фактическа обстановка:

С акт за встъпване в длъжност от 04.03.2010г. прокурор Д. К. Ч. встъпил в изпълнение на длъжността „Административен ръководител – районен прокурор“ на Районна прокуратура – И.. На 20.09.2017г. бил сключен Акт за изменение № 40/20.09.2017г. на Акта от 04.03.2010г., по силата на който жалбоподателят встъпил в изпълнение на длъжността „Административен ръководител – районен прокурор“ – код по НКПД 1111-7049, считано от 01.09.2017г. Предвид качеството му на прокурор за жалбоподателя съществувало задължение ежегодно да подава декларация за имущество и интереси пред Инспектората на Висшия съдебен съвет /ИВСС/, като срокът за подаване на такава годишна декларация съгласно чл.175в, ал.1, т.2 от ЗСВ бил до 15 май на годината, следваща тази, за която се дължи декларацията. Срокът за подаване на годишната декларация за 2017 г. бил до 15.05.2018 г. /присъствен ден/. До изтичане на законоустановения срок прокурор Д. Ч. не подал длъжимата декларация. Декларацията си за 2017 г. жалбоподателят подал до ИВСС на 17.05.2018 г. по пощата - с 2 дни закъснение. Това обстоятелство било установено от С. И. /експерт в ИВСС/ на 11.06.2018 г., която съставила списък на съдии, прокурори и следователи, които са подали със закъснение ежегодна декларация за 2017 г. по чл. 175а, ал.1, т.1 от ЗСВ, в който списък включила и Д. Ч.. Списъка бил изпратен до Главния инспектор на ИВСС.

Предвид неспазването от страна на жалбоподателя на срока за подаване на декларацията св. Н., на длъжност „експерт“ в специализираната администрация на ИВСС, изпратила до жалбоподателя покана за явяване за съставяне на АУАН. Поканата била получена от жалбоподателя на 02.07.2018 г. На посочената в поканата дата - 10.07.2018 г. св. Н. съставила срещу Д. Ч. в негово отсъствие акт за установяване на административно нарушение № 2/10.07.2018 г. Актът бил изпратен за предявяване на Д. Ч., който го подписал и изложил възраженията си по него. Като

счел депозираните възражения за неоснователни, на 31.10.2018 г., главният инспектор на ИВСС издал обжалваното пред СРС наказателно постановление, с което за извършеното нарушение наложил на жалбоподателя административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева. Препис от наказателното постановление бил връчен на Д. Ч. на 09.11.2018 г., като на същата дата била подадена и жалба срещу него.

За да отмени наказателното постановление СРС се е мотивирал с това, че административното нарушение следва да бъде прието за маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, при който административното нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид, като е изложил аргументи, че декларацията е подадена с незначително закъснение, което не е осуетило проверката на нейната достоверност, не е констатирано несъответствие в имуществото или конфликт на интереси и липсва забавяне осигуряване публичността на имуществото на магистрата, а отделно от това няма данни последният да е допуснал и други нарушения от този вид.

Касационната инстанция се солидализира изцяло с правните изводи на въззивния съд, като не намира за нужно да ги повтаря. Съгласно записаното в Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007г. на ОСНК на ВКС / на основание чл.130 от ЗСВ задължително за страните и съда /, не е налице разграничение относно приложимостта на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, спрямо формалните или резултатни административни нарушения, като горепосочената разпоредба се прилага спрямо двата вида нарушения. В този смисъл, съгласно разпоредбата на чл.11 от ЗАНН, вр.чл.93, т.9 от НК, за да се определи един случай като „маловажен“ следва да се вземе предвид липсата или незначителността на настъпилите вредни последици или по-ниската степен на обществена опасност на деянието, в сравнение с обикновените случаи на престъпление /в случая нарушение/ от съответния вид. Предвид формалния характер на извършеното административно нарушение вредни последици не са настъпили. Нарушението е с по-ниска степен на обществена опасност от останалите нарушения от същия вид.

Изискуемата се декларация е била подадена с незначителен срок на закъснение от два дни и преди да бъде съставен акта за установяване на административно нарушение, по делото няма данни Д. Ч. да е бил санкциониран и за други или подобни нарушения по ЗСВ, поради което настоящия съдебен състав приема, че наложеното административно наказание е несъразмерно тежко с оглед тежестта на нарушението и личността на нарушителя и макар наказателното постановление да съответства на всички изисквания на материалния и процесуалния закон, правилно е отменено от СРС, поради наличие на предпоставките за приложение разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

Следва да се посочи, че в обхвата на съдебния контрол се включва и проверката за законосъобразност на преценката по чл.28 от ЗАНН, в съответствие и с практиката на Европейския съд по правата на човека по приложението на чл. 6, ал. 1 от ЕКПЧ, според която съдът не може да бъде ограничаван в своята юрисдикция, когато решава правния спор. Съдът не може да бъде обвързан от решението на административен орган и да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът изследва и решава всички въпроси, както по фактите, така и по правото, от които зависи изходът на делото. Съгласно

константната съдебна практика при преценката дали случаят е маловажен или не, значение имат способа и начина, по който е осъществено деянието, личността на дееца, мотивите и побудите, от които се е ръководел при извършване на деянието и др., т.е. следва да бъдат преценени всички обстоятелства, които характеризират деянието и дееца и определят степента на обществена опасност, моралната укоримост на извършеното, като се отчитат същността и целите на административно-наказателната отговорност. В конкретиката на настоящия казус посочените по-горе критерии не са били анализирани от административно-наказващият орган. За съда е очевидно, че наказанието, макар и съобразено като вид и размер със закона, е напълно непропорционално на тежестта на твърдяното нарушение. Наказващият орган е имал всички основания да приложи разпоредбата на чл.28, б.“а“ от ЗАНН / в относимата редакция ДВ бр. 105 от 1991 г. / - да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, че при повторно извършване на нарушение, ще бъде санкциониран.

По изложените съображения, настоящата инстанция намира жалбата за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото, на ответника по касация се дължат разноски, но доколкото такива не са претендирани, не следва да бъдат присъждани.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С. ГРАД, XXIV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20006395/21.01.2022 г., постановено по НАХД № 14541/2020 г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.